

РЕШЕНИЕ

№ 1414

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9908** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез ст. юрк. М., срещу решение от 06.08.2021г. / без номер /, постановено по НАХД № 4954/2020 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 09-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 22-006332/13.01.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., /Д“ИТ“/, с което на [фирма] – [населено място], е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 2 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за необоснованост и неправилност на въззивното решение, поради противоречие с материалния закон и нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че от събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, се установява по безспорен начин допускането на процесното нарушение от страна на работодателя. Навеждат се аргументи, че размера на начисленото трудово възнаграждение, следва от посоченото във ведомостта за заплати, а изплатените по банков път суми, не кореспондират със сумата, представляваща заплатата за м. октомври 2017г. Сочи се, че

процесното предписание не е обжалвано по съдебен ред, поради което е влязло в сила. Оспорва се възприетото от въззивния съд становище, че от показанията на св. Н. може да се достигне до обосновен извод, че дължимото трудово възнаграждение, е изплатено изцяло по банков път. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено, претендира разноски за юрисконсулско възнаграждение.

Ответникът по касация – [фирма] – [населено място], в депозиран отговор по касационната жалба, счита въззивното решение за правилно и законосъобразно, моли същото да бъде оставено в сила, прави искане за присъждане на разноски.

Прокурора при Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна, моли същата да бъде уважена.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка:

За периода 03.07.2019г. - 02.08.2019г. св. И. / гл. инспектор в Д„ИТ“ / и нейни колеги извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място, в офиса на [фирма] – [населено място], за което бил съставен протокол изх.№ ПР1922317/02.08.2019г., в който били дадени задължителни за изпълнение предписания от проверяваното дружество. В т.12 от протокола било дадено предписание работодателят да изплати на служителя М. Н. начисленото трудово възнаграждение за м. октомври 2017г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ, със срок на изпълнение до 26.08.2019г.

В периода 02.08.2019 г. - 17.09.2019г. св. И. и нейни колеги извършили последваща контролна проверка по спазване на трудовото законодателство в дружеството-касатор. При извършената проверка по документи било установено, че работодателя не е изпълнил даденото му в т. 12 от протокол с изх.№ ПР1922317/02.08.2019г. предписание, за което бил съставен протокол с изх. № ПР1925562/17.09.2019 г.

За така установеното от нея нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ, св И. съставила акт за установяване на административно нарушение. Въз основа на така съставения акт било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Съдът намира обжалваното решение за неправилно, поради следните съображения:

С протокол за извършена проверка ПР1922317/02.08.2019г., под № 12 е дадено предписание работодателят да изплати на И. Н. уговореното трудово възнаграждение за м. октомври 2017 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ. Видно от доказателствата по делото, след извършена последваща проверка, документирана с протокол от 17.09.2019 г., е установено, че даденото предписание не е изпълнено. Съставът на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролните органи по спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на

задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последващата проверка, е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието [фирма] – [населено място] е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно. Тук е мястото да се посочи, че в случай, че работодателя не е бил съгласен с дадените по реда на чл.404, ал.1, т.1 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като [фирма] – [населено място] не е атакувало дадените му предписания, конкретно процесното под №12, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение.

Тъй като това задължително предписание не е било изпълнено към 17.09.2019 г., с това свое бездействие работодателя е осъществил състава на административното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ /така решение № 6272/11.11.2020г., по КНАХД № № 6234/2020г., решение № 1849/13.03.2020г. по КНАХД № 14146/2019г., решение №766/11.02.2021г. по КНАХД № 11194/2020г., по описа на АССГ /. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. След като не е било изпълнено даденото задължително предписание от контролния орган в срок, безспорно [фирма] – [населено място], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая е определена имуществена санкция от 2000 лв., която е към минималния на предвидения в закона и не следва да бъде ревизирана.

Както акта за установяване на административно нарушение, така и издаденото въз основа на него наказателно постановление отговарят на императивните изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. В тях точно, ясно и конкретно е описано нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, законовите разпоредби, които са нарушени, като съдът не констатира несъответствие между словесното изписване на обективната страна на деянието и неговата правна квалификация. Административнонаказващия орган е преценил цялостно и обективно събраните по преписката доказателства, като правилно и законосъобразно, съгласно депозираните по нея писмени такива е достигнал до извода, че е налице осъществен състав на административно нарушение, доколкото данни в обратната посока липсват. След като издаденото наказателно постановление е обект на съдебен контрол, не могат да бъдат споделени възраженията на касатора за наличие на допуснати съществени процесуални нарушения при неговото връчване, доколкото същият е упражнил правото си на жалба срещу него, и въз основа на това се е развило и настоящото съдебно производство.

По делото не са налице доказателства, от които да е видно, че работодателя е изпълнил задължителните за него предписания на контролните органи. В кориците на делото не е налично платежно нареждане, разписка, банково бордеро или друг документ, от който да е видно, че начисленото трудово възнаграждение за м. октомври 2017г. е изплатено на работника. Депозираното в тази връзка сведение от служител на дружеството, не е достатъчно, за да удостовери извършеното плащане. Ирелавантен е за делото въпроса относно твърденията за предоставен на И. Н. „аванс“ и „прихващане“. От показанията на св. Н. не може да се достигне до категоричен отговор на въпроса дали същият е получил трудовото си възнаграждение в пълен размер. Видно от приложените по делото 3 бр. преводни нареждания, на св. Н. е преведена сумата от общо 430 лева, която основанията за това са - аванс и служебен аванс. От една страна паричната сума не кореспондира с тази, посочена във ведомостта за заплати за м. октомври 2017г., а от друга не отговаря и на основанията, на което е преведена – аванс, служебен аванс. Отделно от това следва да се отбележи, че е налице противоречие в твърденията на жалбоподателя. От една страна твърди, че е платил трудовото възнаграждение на Н. под формата на предоставени „аванси“, а от друга, че е направил прихващане със суми за служебни аванси, които му е предоставял, които не били възстановени от служителя. С оглед представената покана за доброволно изпълнение от 09.08.2019г., отправена до Н., следва да бъде посочено, че спора между страните е очевидно гражданско-правен и следва да бъде разрешен по общия исков ред, по реда на ГПК. Освен това в поканата липсва изявление на дружеството за прихващане.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството включва от обективна страна единствено неизпълнение на това даденото задължително предписание. По делото е безспорно, че от дружеството-кастор не са представени доказателства за изплащане на паричната сума, представляваща заплата, начислена по ведомостта на служителя Н., както в хода на проверката, така и в провелоето се съдебно следствие пред въззивния съд.

В съответствие с разпоредбата на чл.28 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС / което съгласно чл. 130 от

Закона за съдебната власт е задължително за страните и съда /, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая нарушението не е отстранено веднага след установяването му – именно за това е наложено административното наказание, а безспорно от него са произтекли вредни последици за работника, предвид оставането му без средства за препитание.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо, но не правилно и като такова следва да бъде отменено, а издаденото наказателно постановление потвърдено.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените такива от Д “ИТ“-С., представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационно производство в размер на 80 лева, съгласно чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20147067/28.06.2021 г., постановено по НАХД № 4956/2020 г., по описа на Софийски районен съда, Наказателно отделение, 12-ти състав, и наместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-006332/13.01.2020г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], ет.2, ап.5, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

